

SEYHAN AKINCI

seyhan.akinci@milliyet.com.tr

“Akim Sevgilim” öykü kitabıyla yeniden okurlarla buluşan Füzûzan, “Sanatlar toplumların yansıtıcısıdır. Değerlidirler. Elbette politik güçleri vardır. Birçok kez yasaklanmalarının nedeni de bu değil mi?” diye soruyor.

Füzûzan’ın yazarlığı ötekinin sınırlarında dolaşır... Göçmenler, çocuklar, kadınlar, imkânsız aşklar, arka sokaklar ve imparatorlukla Cumhuriyet arasında sıkışmışlar onun kaleminde hayat bulur. Sanki çocukluğunda eline aldığı dergiyi, kitabı okurken ağaca çarpan kız çocuğu hiç büyümemiştir de hep o merak, sıcaklık ve çocuksu gözlerle anlatır. Sevda Şener, Füzûzan’ın kaleme aldığı “Sevda Dolu Bir Yaz” için “Türkçeyi ne kadar özlediğimi hatırlattı bana,” der. Füzûzan en çok da tertemiz bir Türkçedir. 100. yılını kutlayacağımız bir Cumhuriyet çocuğudur aynı zamanda. 29 Ekim’de mumları hem kendi hem Cumhuriyet için üfler. Türkçenin bu büyük yazarı “Akim Sevgilim” kitabıyla çok uzun bir aradan sonra öyküleriyle selamlıyor

okuru. Başrolde yine gönlünün hep yakınına düştüğü ötekiler var. Biz de “Akim Sevgilim”den yola çıkarak Füzûzan ile sohbet ettik.

Çok uzun soluklu bir aradan sonra geldi “Akim Sevgilim”... Füzûzan’ın öykücülüğü açısından ne ifade ediyor, nasıl bir yere karşılık bu öyküler?

Yazarlığımın gezindiği alanları, hayatları, coğrafyaları ele alan çalışmalarımın biri diyebilirim kısaca.

Metinlerinizde karşıtlıklar, dönüşüm, kentleşme yıllar boyunca izini sürebildiğimiz kavramlar... Her anlamda göç alan bir coğrafya oluşumuz da anlatınızı besliyor.

“Beş bin yıllık insanlık tarihi ne yazık ki onur duyulacak kayıtlardan oluşmuyor. Uygarlık hangi koşullarla sürdürülebilir?”

“Akim Sevgilim”de okuduğumuz üç öyküde de bunu takip etmek mümkün. Kolektif travmalarımıza ayna bir anlamda yazdıklarınız. Peki, biz kolektif travması ile başa çıkabilen bir toplum muyuz? Bir yazar olarak baş etme hâllerimizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Kolektif travmalarımızla ne denli baş edebildiğimiz demokrasimizin (!) verdiği olanaklarla ele alınmalı kanımca. Özgürlüğün, özellikle fikir özgürlüğünün kısıtlandığı toplumlarda travmalar umulmadık noktalarda yıkıma neden olur.

Son kitabınızın başrolünde 'imkânsız aşk' var denebilir. Fûruzan, aşk ve sınıf kavramlarını zihninde çokça

“Akim Sevgilim”
Fûruzan
Öykü
Yapı Kredi
Yayınları
Fiyatı:
38.50 TL

çevirmiş bütün bu zaman diliminde... İnsan en çok mahrum kaldığına mı düşman oluyor?

İmkânsız aşk denebilir, evet. Sorunuzdaki en dikkat çekici durum sanırım varlıklı olanla (zengin) olmayanın (yoksul) karşılaşması. Her iki öyküde de bu konu ediliyor. Paranın gücü diyebiliriz buna kısaca.

Fûruzan denince akla elbette kadınlar ve çocuklar geliyor. Türk edebiyatında kadın anlatısını merkeze koyan, meseleyi oradan anlatmayı seçen yazar sayısı hâlâ sınırlı... “Seslerini çok duyuramaz onlar,” diyorsunuz bir söyleşinizde. (1996) Bugün hâlâ aynı noktada mısınız? Ya da seslerini duyursalar da kendilerine yeterince kulak verildiğini düşünüyor musunuz?

lak verildiğini düşünüyor musunuz?

Bir toplumun gelişmişliği her açıdan kadınların, çocukların hayatta elde ettikleri paylardan, haklardan anlaşılır. Kadın cinayetlerinin hız kazandığı günümüzde çocuk yaşta işçilik yapmak zorunda kalan çocukları konu alan haberler sorularımızı sürekli gündemde tutmamızı gerektirmiyor mu?

Eşitlik hem dilde hem sosyal hayatta ısrarla peşinden koştuğumuz bir kavram. Bazen kat ettiğimiz onca mesafeye karşın tanık olduğumuz eşitsizlikler

mücadeleden vazgeçirmese de ümit kırıcı oluyor. Siz içinde bulunduğumuz dünyayı bu açıdan nasıl yorumluyorsunuz?

Toplumumuzda sevgi ve saygının hem kadına hem erkeğe eşit oranlarda gösterilmesi gerekir değil mi? Eşit kişiler bir toplumun temelini oluştururlar. Değindiğim bu artan cinayetler, yoksulluk sürüyorsa mutlu bir toplumdansöz etmek bana inandırıcı gelmiyor. Elbette karşı koyan, çaba gösteren çok değerli kadınlar var. Hatta onların yanında sayıları çok olmasa da erkekleri de görüyoruz. Beş bin yıllık insanlık tarihi ne yazık ki onur duyulacak kayıtlardan oluşmuyor. Uygarlık hangi koşullarla sürdürülebilir? Eşitlik paydasının ne denli yaygın olduğunu görmemizle olanaklıdır bu.

'Edebiyat yapmak' ya da dönüp sanata bakmak bazı durumlarda oldukça güç ve bazen de yersiz... Umut Tûmay Arslan, kurmacanın politik gücünden sıkça söz eder. Siz sanat üretimlerini bu açıdan nasıl yorumluyorsunuz?

Sanatlar toplumların yansıtıcısıdır. Değerlidirler. Elbette politik güçleri vardır. Birçok kez yasaklanmalarının nedeni de bu değil mi? **MS**

“Çocuk zihni heyecan ve merak doludur”

Öteki kavramını anlatılarınızın çatısı olarak tanımlamak da mümkün... Anlatılarınızda çocukların, onların dünyasının oldukça özel bir yeri var. Onların dünyası ile kurduğunuz bağı nasıl yorumlarsınız?

Çocuk zihni pırl pırl kayda açık bir alandır. Heyecan ve merak doludur. Bu açıdan onlara sunulacak her bilgi ayrı bir önem taşır.

Fûruzan, çocuk zihninin kayda açık bir alan olduğunu bu sebeple onlara sunulacak her bilginin ayrı önem taşıdığını ifade ediyor.